

Տ Ր Տ ՈՒ Ն Ջ Ք

ՏՕՔՔ. Ղ. ՏԷՄԻՐՃԵԱՆԻ ՅԻՇԱՏԱԿԻՆ

Ինչո՞ւ երբեմն այսպէս զիս կուգաս փորձել, Ասուած իմ,
 Հարուածելով շարունակ, բացած վերքեր աղօտիկին
 Մարմնոյս վրայ խոթացած, որու կոճակներն ահարկու
 Տըրորած զիս, կ'ընէ նիգ ինձմէ վրէժ լուծելու:

Անգութ չէիր եղած Դուռն. բայց թէ հարուածդ այս վերջին,
 Կը զարմանամ թէ ինչո՞ւ խառնեց այնքան ուժգին...:
 Բաւ չէ՞ր երէկ դեռ մըխած թունալի մաղձը նետին,
 Որու բուծումը Քեզմէ կը սպասէի անձկագին:

Վարձատրութի՞ւնդ է արդեօք, — սիրոյդ պըտուղն այս անհամ,
 Թէ պատժըդ՝ աննըւմար իմ մեղքերուն բազմազան,
 Որոնց Գիտեմ թէ ներող եղած ես Դուռն անպայման:

Երկարէ աչդ օրհնաբաշխ, քանզի հաղբերն ոսոխի,
 Խաղաղութիւնդ պարզէ որպէս գօտի ծիրանի,
 Ներէ ինծի, Տէր, եթէ կը մեղանչեմ ես Քեզի:

25/2/1951
 Յոպպէ

Գ. ՄՈՒՇԵՆՅԱՆ

